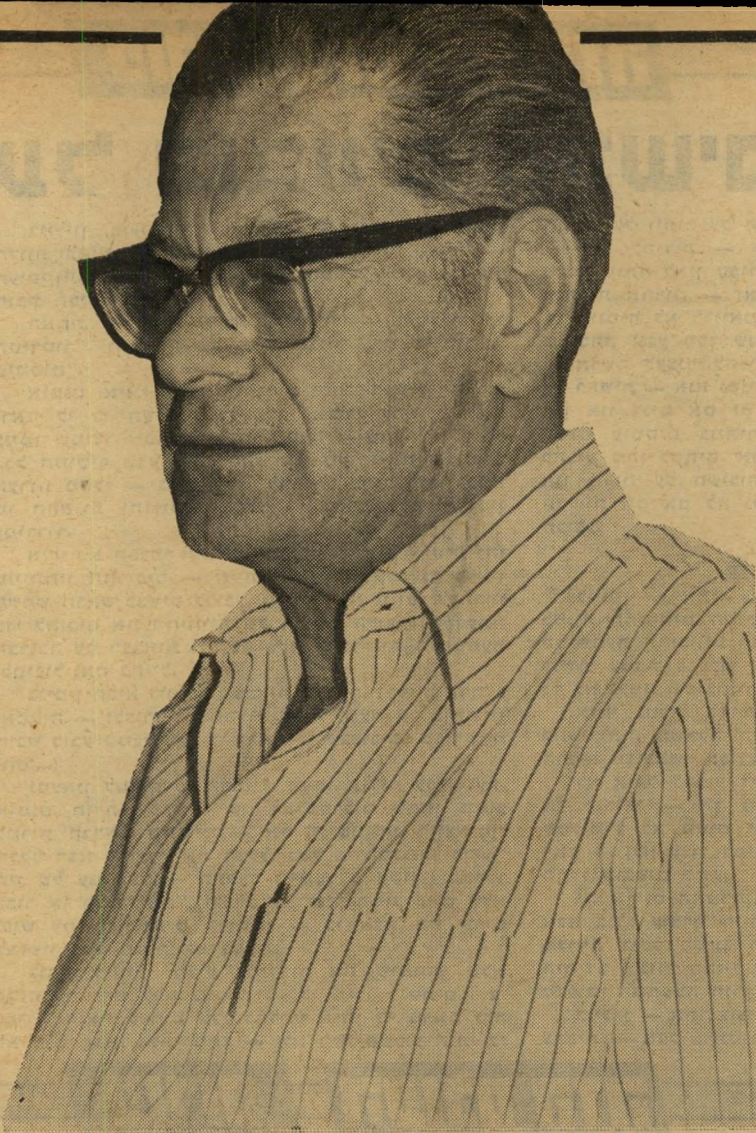

מדי יום במילחמת-העולם השנייה בעיתון של הצבא האמריקאי "סטארס אנד סטרייפס", היו שני גיבורים: ג'ו ווילי, תמיד בבגדים מרופטים — תמיד לא מגולחים. וכאשר פעם פנה אל מאולדין גנרל פטון ואמר לו: "יש לך השפעה גדולה על חיילים — מדוע אתה מצייר אותם כה לא מסודרים?" ענה מאולדין: "השפעתם על החיילים נובעת מכך שאני מציירם כפי שהם".

ובאחד מרישומיו רואים שני מ"צ הנוזפים בג'ו ווילי על ההופעה המרושלת, וג'ו אומר: "הם צודקים — כאשר אנו בחופשה ולא בחזית, עלינו להיראות כמו חיילים..."

אני סומך בדוגמות הנ"ל על זיכרוני — אך בוודאי ניתן לאמת את הדברים בי מערכת "סטארס אנד סטרייפס".

שלא יבינו אותי שלא כהלכה — אני חוזר כי אינני מזלזל בהופעה החיצונית של חיילים. אינני טוען שחייל מרושל טוב מן המסודר. אני רק מנסה לומר כי דפוסי ההופעה החיצונית של חיילינו צריכים להיות מותאמים להרגלי החיים שלנו. מיסגרת צבאית היא כפיתית. חייל צריך לוותר על הרבה מאד מחופש הפרט, על הנוחות האישית ועוד, השאלה היא: עד כמה ועל מה אנו רוצים ליצור נקודות חיכוך נוספות.

ככלל — בצבא מחדדים את ההרגלים של החייל מתקופת הנערות. הוא היה רגיל, מאז ילדותו, לבוא בשעה קבועה לגן או לבית-הספר, לארוחות בביתו. הוא הורגל להבין שעורים, להישמע למורה או למדריך — ולכבד סמכות בחוץ ובבית, אך הוא לא ענב עניבה ולא חבש כובע לפני גיוסו. והעובדה היא שלמרות אלפי תלונות מדי חודש (אלפים רבים) ולמרות פעולות דראסטיות של מחבוש מידי — עוד לפני המישפט — על אי-חבישת כובע — נאלץ צה"ל להקדיש משאבים רבים, זמן ומרץ — וללא הצלחה יתירה.

האם לא ניתן היה לאכוף את חובת חבישת הכובע? — בוודאי שכן.

דרו ז"ל אמר לי פעם, כאשר שוחחנו על מישמעת ההופעה ואכיפתה: "אם ארצה — יצדיעו חיילים גם לחתול — הי שאלה היא רק לכמה אמצעים, זמן ומרה שחזרה יגרם הדבר".

אני יודע שיש להרגיל ולאמן חייל לבצע הוראות בלתי-אהודות. באימונים בשדה, ובוודאי בקרב, יצטרך הוא לבצע דברים נעימים הרבה פחות. אבל שוב, השאלה היא אם ה"מדיום" חייב להיות בכובע.

האם לא ניתן להגיע לתכלית באמצעים שבהם ההתנגשות עם החייל קטנה יותר — כי, בסופו של דבר, גינוני מישמעת חיצוניים הם רק אמצעי, לא המטרה.

ואנו ויתרנו לא רק על העניבה, אף חובת הצדעה חלה אצלנו רק בתוך המחנה ולא בחוצות העיר, כפי שהיה נהוג בצבא הבריטי לפחות במילחמת-העולם השנייה. ואין חייל קורא לקצין אצלנו "סר" (אדוני).

עובדה היא — חיילי "גולני" לחמו בי מערכות ישראל לא גרוע מהיילי חטיבה 7 — שבה המישמעת החיצונית היתה כל העת גבוהה הרבה יותר.

בית-הספר לשריון היה, ונשאר, בסיס שבו המישמעת, כולל מישמעת ההופעה, חזקה ביותר — והדבר הזה לא מנע טיריטורים (אם כי אינני טוען שבגלל המישמעת הזאת הם נגרמו).

לסיכום — נסכים כי הראש הוא העיקר, ולא הכובע.

יכול להיות צבא טוב או רע — אנשי או קלסי — ללא קשר אם חייליו חובשים כובע או בלוריתם מתנופפת ברוח.

אני מכבד את דעתם של אלה החושבים שעם כובע על הראש יהיה צה"ל טוב יותר. לי, ולרבים אחרים, נראה שהוא יהיה טוב באותה המידה גם ללא כובע — וזה יחסוך הרבה מרה שחורה.

ואני מקווה כי בכך ייפסק הוויכוח על הכובע — והעם בציון לא יתפלג נוסף על "שלום בטוח" ו"שלום עכשיו" — גם ל"ראש כסוי" ו"ראש גלוי".

פנחס להב

ולה אצלנו וטובה מזו שבצא הבריטי. בצבא הבריטי, בעת ריתוק למחנה וגש קל, יחסית) היה על החייל להתייבב י שעה מ-17:00 עד 22:00 בתוך המישמר בכל פעם בלבד אחר, כאשר פעם נוסף לו לנקות סירי מפוייחים — וכעבור סקפה של חמש דקות לסייד את התיקרה הבו, כנראה, את המישחק של שחור-ו-לב.

מחבוש היה על החיילים להעביר ללא ספק ערימות חול ממקום אחד לשני חזרה. עבודה ללא תכלית — כאדיאולור (כל זאת, למען המישמעת...)

לא התנסיתי אישית בכגון אלה, אבל בדברים נוספים. חייל חולה — לפני יגש למיסדר חולים היה צריך להפקיד חנה-האימונים את צידו במחסן פלור, וזה כלל מיטה מארבעה קרשים ורגלי זל, מיוך, שמיות, נשק וציוד אישי והיה די קשה לחייל עם חום גבוה חוב זאת.

ממסתבר, אפוא, כי מישמעת נוקשה אינה נעת טירטורים ואינה מבטיחה יחס נאות ייל.

לגבי הפלמ"ח — שבעיני עמידרור הוא י אבות הטומאה (קרא הטיטוריים), נדר לי כי חטיבת "הראל", למשל, לחמה רמה להקמת ישראל הרבה יותר מ"אלכ" דרונ" — למרות שלא היה לפלמ"ח בע תיקוני... ואינני יודע אם הטיטורים פרי מורשת הפלמ"ח. לעומת זאת אתה, ידור, ואחרים, מכירים בוודאי כמה כים מתקופת הפלמ"ח, שעליהם התחנך תחשף צה"ל והם יכולים לשמש מופת ם כולו — ובוודאי לצבאות אחרים.

לגבי הצבא האמריקאי.

לצייר ביל מאולדין — שרישומיו הופיעו

הבורסה

עליה, ירידה ושוב עליה

בימים הקרובים יכולה לחול עליה טכנית קלה, עד שיתקרב מועד הנפקת הזכויות של בל"ל ב-20 בחודש ושל "בנק הפועלים" ב-25 בחודש. שתי הנפקות אלה, יחד, תגייסנה מיליארד לירות ו-ללא ספק תגורמנה יציאת כסף ממניות אחרות לשם השקעתן ב-הנפקות החדשות. החודש תהייה עוד כמה הנפקות קטנות, כמו זכויות "איגוד" ב-150 מיליון לירות, "ריס", נווה-ים ורוביני שטיין בו כמה מאות מיליונים נוספות. כל אלה יגרמו ירידה שעי-רים שתשתיים בסוף החודש, כפי שנכתב כבר במדור זה פעמים אחרות. אז גם יזרמו לשוק פידיונות מילווה-הברירה מלפני חמש שנים, שערך פידיונם בחודשים הקרובים יגיע ל-15 מיליארד לירות.

כיוון שאין ספק כי שערי ה-מניות יעלו בחודש הבא שוב, יעי-שו החכמים בתבונה אם יקנו מניות במחירים נמוכים בסוף חודש זה. יש שורה של מניות טובות ששערן ירד בצורה מוחלטת: ים"המלח, למשל, שיפרסם מאזן בי יולי ואשר הרוויח יותר מ-350 מיליון לירות או נייר חדרה, "עלית", "פולגת" ו"טפחות".

איגוד

מגלה טבח

כפי שכתב מדור זה בשבוע ש-עבר, חייבה הרשות לניירות-ערך את "בנק איגוד" לציין בתשקיפו כי שתי-קופות גמל שלו מכרו ניירות-ערך בניגוד לתקנות, ונעני-שו על כך. בעמוד 24 של התשקיף נמסר הדבר בצורה ברורה ביותר.

הגיע לבית בתל-אביב, ושבנו מצא את מותו, במונית בעלת לוחיות-זהיות שהעידו עליה כי מקורה ממזרח-ירושלים. אולם כמו במיקרים רבים אחרים, כאשר חרושת השמועות משתוללת, מתברר כי האמת היתה שונה לגמרי. עורך-הדין ארוני שימרון יצא ביום התמישי האחרון מירושלים לתל-אביב, כדי להשתתף בפגיי-שה במוסד ממשלתי, שאותו מייצג משרד עורכי-הדין שבבעלותו. הוא נסע במונית ממזרח ירושלים, השייכת לנהג הערבי ג'אמיל חאדר. חאדר הוא נהג שעיעמו יש למישרד של שימרון הסכם קבוע, ואת מרבית נסיעותיו ושל עורך-הדין אל מחוץ לעיר נהג לבצע במונית זו.

בתחילה היתה התדהמה. האיש, ששמו הזכור בעיתונים מדי יום ביומו בחודשים האחרונים, מי ששמו עלה על גלי-האחר בתדירות כמו ישר בממשלה, ור שרק ימים ספורים קודם-לכן התראין בי-טלוויזיה והכריז מילחמה על המימסד הי-מישפטי בארץ, עורך-הדין ארוני שימרון, נפטר מהתקף-לב פתאומי. אחר-כך החלה חרושת השמועות טוחנת. קשה היה להניח כי מותו של מי שעמד בראש הוועדה לחקירת הפשע בארץ, שי-הוועדה נקראה על שמו, שעצם הזכרת שמו יצר אסוציאציה עם עולם הפשע, יוכל למות במפתיע, סתם כך. פירסום במעריב שתיאר את נסיבות מותו

חרושת השמועות השתוללה ברחבי הארץ כאשר נודעו נסיבות מותו של שימרון

של שימרון, יצר גל-אחר, בידיעת העיתונות לוויתור של שימרון, דחת צייר-הדין את הרופא ואת שימרון ובהתקף-לב במסדרונות בית-הפט, שבהם אנשי יושבים אנשי סיפורים. בהתקף-לב ממשרד רה אשתו ו"חברתו" חרבה ו"חברתו"